

Elias – Nummer fire

Slaveri

Jeff Pippenger

2023-10-01

Elias' vidnesbyrd begynder, da han erklærer, at der ikke ville komme regn i tre et halvt år, undtagen på hans ord.

Og Elias, Tisbiten, som var en af Gileads indbyggere, sagde til Akab: Så sandt Herren, Israels Gud, lever, for hvis åsyn jeg står, der skal i disse år hverken falde dug eller regn, uden efter mit ord. 1 Kong. 17,1.

Disse tre og et halvt år repræsenterer Thyatiras historie fra 538 til 1798. I 1798, ved afslutningen af tørkeperioden, kalder Elias Akab til Karmel. Den første engels budskab forkyndte timen for Guds dom den 22. oktober 1844. Den første engels budskab var befalingen til Akab om at kalde hele Israel til Karmel.

Og det skete, da Akab så Elias, at Akab sagde til ham: Er du den, som volder Israel ulykke? Og han svarede: Jeg har ikke voldt Israel ulykke; men du og din faders hus, fordi I har forladt Herrens bud, og du har fulgt Baalerne. Send nu derfor bud og kald hele Israel sammen til mig på Karmels bjerg, og Ba'als profeter, fire hundrede og halvtreds, og Asjeraprofeterne, fire hundrede, som spiser ved Jesabels bord. Så sendte Akab bud til alle Israels børn og samlede profeterne på Karmels bjerg. Og Elias trådte frem for hele folket og sagde: Hvor længe vil I vakle til begge sider? Er Herren Gud, så følg ham; men er Ba'al det, så følg ham. Og folket svarede ham ikke et ord. 1 Kong. 18,17–21.

Hele Israel blev samlet ved Karmel på Elias' tid, hvilket igen repræsenterede William Millers historie, da de tre menigheder i Åbenbaringens tredje kapitel blev samlet. Den menighed, som oprindeligt var flygtet ud i ørkenen i 538 for at undslippe Jesabels forfølgelse, sådan som den er repræsenteret ved menigheden i Thyatira, trådte frem af ørkenen som den slægt, der skulle konfronteres med Elias' budskab, repræsenteret ved William Miller. Jordens dyr åbnede derpå sin mund og opslugte den forfølgelsens flod, som var blevet sendt imod hende i tolv hundrede og tres år.

Og jorden hjalp kvinden, og jorden åbnede sin mund og opslugte floden, som dragen udspyede af sin mund. Åbenbaringen 12,16.

I profetien er en nations »tale« dens lovgivende og dømmende myndigheders handling, og i 1789 stadfæstede De Forenede Stater det guddommelige dokument, som er De Forenede Staters forfatning, og beskyttede således de rettigheder og den frihed, der var nødvendige for at yde beskyttelse mod forfølgelsen fra både Europas konger og den frafaldne katolske kirke.

„Nationens tale er handlingen fra dens lovgivende og dømmende myndigheder.“ The Great Controversy, 443.

I 1789, lige før begyndelsen på De Forenede Staters profetiske rolle som det sjette rige i Bibels profeti, talte det som et lam, men ved søndagsloven vil det tale som en drage.

Og jeg så et andet dyr stige op af jorden; og det havde to horn som et lam, og det talte som en drage. Åbenbaringen 13,11.

Jorddyrets begyndelse og afslutning er kendetegnet ved dets tale. I 1798 kalder Akab hele Israel til Karmels bjerg, hvor Elias vil fremføre en prøve for at bevise over for dem, der ser til, om hebræernes Gud eller Jezebels gud er den sande Gud. Jezebel havde fire hundrede og halvtreds Ba'alsprofeter og fire hundrede Asjera-profeter. Den falske gud Ba'al var en mandlig guddom, og den falske gud Ashtarot var en kvindelig guddom.

Disse to klasser af falske profeter repræsenterer sammenslutningen af kirke og stat, for i profetien, når en mand og en kvinde fremstilles sammen, repræsenterer kvinden en kirke og manden staten. Elias var i undertal, otte hundrede og halvtreds mod én, da han stod over for den ugudelige sammenslutning af kirke og stat, sådan som den blev fremstillet ved de kvindelige og mandlige falske guddomme og også ved ægteskabet mellem Akab og Jezabel. Akabs og Jezabels fremstilling af kirke og stat repræsenterer fordærvelsen af republikanismens horn, og Ba'al og Ashtarot repræsenterer fordærvelsen af det protestantiske horn.

Spørgsmålet var Elias' protest imod den fordærvede religion, som repræsenteres ved Thyatira i Åbenbaringens andet kapitel. Elias repræsenterede en protestant, for den eneste definition på en protestant er en, der protesterer imod Rom. Elias' protest repræsenterer en protest imod sammenblandingen af kirke og stat, som fuldbyrdes ved den ugudelige alliance mellem en fordærvet stat og en fordærvet kirke.

Men jeg har nogle få ting imod dig, fordi du tillader den kvinde Jesabel, som kalder sig selv en profetinde, at lære og forføre mine tjenere til at bedrive utugt og til at spise afgudsofre. Og jeg gav hende tid til at omvende sig fra sin utugt, men hun omvendte sig ikke. Se, jeg vil kaste hende på en sygeseng, og dem, som bedriver hor med hende, i stor trængsel, hvis de ikke omvender sig fra deres gerninger. Åbenbaringen 2:20–22.

At spise repræsenterer det budskab, du tager imod, og et budskab, som er ofret til afguder, repræsenterer katolicismens læresætninger, selve symbolet på den afskyelige afgudsdyrkelse. Guds folk i den mørke middelalder var kommet til at antage mange af katolicismens hedenske læresætninger, og især soldyrkelsen.

Utugt er et ulovligt forhold og repræsenterer profetisk selve essensen af det, som forfatningen forbyder: foreningen af kirke og stat. Akab stod i et ulovligt forhold til Jezebel, for som konge i Israel måtte han ikke ægte en hedensk prinsesse. Jesus identificerede Johannes Døberen som Elias, og Johannes konfronterede ligeledes det samme uhellige forhold, da han irettesatte Herodes for at have giftet sig med Herodias, sin brors hustru.

For Herodes havde ladet Johannes gribe og binde og sat ham i fængsel for Herodias' skyld, hans broder Filips hustru. Thi Johannes sagde til ham: Det er dig ikke tilladt at have hende. Matthæus 14,3.4.

Elias' konfrontation med Akab og Jezebel foregreb Johannes' konfrontation med Herodes og Herodias, for begge forhold repræsenterede et ulovligt forhold mellem kirke og stat. Tilsammen repræsenterer de Elias-budskabet hos de hundrede fireogfyrre tusind, som konfronterer pavedømmet (Jezebel og Herodias), de ti konger, som repræsenterer De Forenede Nationer (Akab og Herodes), og De Forenede Stater, som repræsenterer den falske profet (Karmels falske profeter og Salome, Herodias' datter).

Den profetiske scene på Karmel omfatter Elias' forsvar for De Forenede Staters forfatning, som indskriver princippet om adskillelsen mellem kirke og stat.

Og det skete, da Akab så Elias, at Akab sagde til ham: Er det dig, som bringer Israel i ulykke?
Og han svarede: Jeg har ikke bragt Israel i ulykke; men du og din faders hus, fordi I har forladt Herrens bud, og du har fulgt Ba'alernes. 1 Kong 18,17-18.

Forfatningen fastslog, at de to horn, republikanisme og protestantisme, altid skulle forblive adskilt fra hinanden. Men Åbenbaringen identificerer, at når De Forenede Stater til sidst taler som en drage, vil det ske, når de frafaldne kirker i De Forenede Stater tager kontrol og forener sig med den frafaldne regering.

"Men hvad er 'billedet af dyret'? og hvordan skal det dannes? Billedet dannes af dyret med de to horn og er et billede af dyret. Det kaldes også et billede af dyret. For at forstå, hvordan billedet er, og hvordan det skal dannes, må vi derfor studere selve dyrets karaktertræk — pavedømmet.

"Da den tidlige kirke blev fordærvet ved at vige bort fra evangeliets enkelthed og ved at antage hedenske riter og skikke, mistede den Guds Ånd og kraft; og for at beherske folkets samvittigheder søgte den støtte hos den verdslige magt. Resultatet blev pavedømmet, en kirke, som beherskede statens magt og benyttede den til at fremme sine egne formål, især til straf over 'kætteri'. For at De Forenede Stater kan danne et billede af dyret, må den religiøse magt i en sådan grad beherske den borgerlige regering, at statens myndighed også vil blive benyttet af kirken til at gennemføre sine egne formål." The Great Controversy, 443.

Elias på Karmels Bjerg repræsenterede milleritternes værk, og milleritterne blev stadfæstet som den sande profet i modsætning til dem, der for nylig var kommet ud fra katolicismens indflydelse, men som ved deres forkastelse af lyset fra den første engel valgte at vende tilbage til Rom. Således bestod den anden engels budskab i foråret 1844 i at identificere de protestantiske kirkesamfund som Babylons døtre og milleritterne som det ægte protestantiske horn.

Da Gud førte det gamle Israel ud af Egyptens trældom og gennem Det Røde Havs vande, indledte Han en fremadskridende prøvelsesproces, som begyndte med prøven ved den himmelske manna.

„Over os skinner de forgangne tidsaldres ophobede lys. Beretningen om Israels glemsomhed er blevet bevaret til vor oplysning. I denne tidsalder har Gud lagt sin hånd til at samle sig et folk fra hver nation, slægt og tunge. I adventbevægelsen har Han virket for sin arvelod, ligesom Han virkede for israelitterne ved at føre dem ud af Egypten. I den store skuffelse i 1844 blev Hans folks tro prøvet, sådan som hebræernes blev det ved Det Røde Hav.“ Testimonies, bind 8,

s. 115, 116.

Skuffelsen den 22. oktober 1844 førte til forståelsen af den himmelske helligdom, som dernæst fremholdt sabbattens prøve, ligesom mannaens prøve blev den første i en række af ti prøver for det gamle Israel.

I 1847 gav Herren mig følgende syn, mens brødrene var forsamlet på sabbatten i Topsham, Maine.

„Vi følte en usædvanlig bønnens ånd. Og mens vi bad, faldt Helligånden over os. Vi var meget lykkelige. Snart mistede jeg sansen for jordiske ting og blev hensvunget i et syn af Guds herlighed. Jeg så en engel flyve hastigt hen til mig. Han førte mig hurtigt bort fra jorden til den hellige stad. I staden så jeg et tempel, som jeg gik ind i. Jeg gik gennem en dør, før jeg kom til det første forhæng. Dette forhæng blev løftet, og jeg gik ind i det hellige. Her så jeg røgelsesalteret, lysestagen med syv lamper og bordet, hvorpå skuebrødene lå. Efter at have betragtet det helliges herlighed løftede Jesus det andet forhæng, og jeg gik ind i det allerhelligste.

"I det Allerhelligste så jeg en ark; på dens overside og sider var der det reneste guld. Ved hver ende af arken var en yndig kerub med vingerne udbredt over den. Deres ansigter var vendt mod hinanden, og de så nedad. Mellem englene var et gyldent røgelseskar. Over arken, hvor englene stod, var en overmåde klar herlighed, som så ud som en trone, hvor Gud boede. Jesus stod ved arken, og når de helliges bønner steg op til Ham, røg røgelsen i røgelseskarret, og Han frembar deres bønner med røgelsens røg for sin Fader. I arken var den gyldne krukke med manna, Arons stav, som havde skudt knopper, og stentavlerne, som foldede sig sammen som en bog. Jesus åbnede dem, og jeg så de Ti Bud skrevet på dem med Guds finger. På den ene tavle var der fire, og på den anden seks. De fire på den første tavle skinnede klarere end de andre seks. Men det fjerde, sabbatsbuddet, strålede over dem alle; for sabbatten var udskilt til at holdes til ære for Guds hellige navn. Den hellige sabbat så herlig ud—en glorie af herlighed omgav den helt. Jeg så, at sabbatsbuddet ikke var naglet til korset. Hvis det var, så var de andre ni bud det også; og vi står da frit til at overtræde dem alle, ligesom til at overtræde det fjerde. Jeg så, at Gud ikke havde forandret sabbatten, for Han forandrer sig aldrig. Men paven havde forandret den fra ugens syvende til dens første dag; for han skulle forandre tider og lov." Early Writings, 32.

Da protestanterne kom ud af Mørketiden i 1798, og Daniels Bog blev åbnet, begyndte det sjette rige i Bibelens profeti, det tohornede jorddyr i Åbenbaringen tretten, sin vandring gennem den profetiske historie. Protestantismen blev grundlagt på det hellige dokument kaldet Den Hellige Bibel, og republikanismen blev grundlagt på det hellige dokument kaldet Forfatningen. Gud havde ført Sin menighed i ørkenen ud af Mørketiden, men ligesom med det gamle Israel under den egyptiske trældomsperiode var sabbatsbuddet blevet glemt. Ligesom Israel krydsede Det Røde Hav på vej til lovens overgivelse ved Sinaj, således krydsede det moderne Israel Atlanterhavet på vej til den 22. oktober 1844, hvor loven atter skulle blive åbenbaret. Herren var endnu en gang ved at oprejse et folk, som skulle være forvaltere af Hans lov, forvaltere af Hans profetiske åbenbaringer, og som skulle bære protestantismens kappe. Det gamle Israel fik de to tavler med De Ti Bud som

symbolet på deres gerning som forvaltere af Hans lov, og det moderne Israel fik Habakkuks to tavler som symbolet på deres gerning som forvaltere af Hans profetiske Ord.

Det moderne Israel skulle bære begge sæt af to tavler, idet det fremlagde den tredje engels budskab for verden, hvilket er det budskab, der forkyndes af dem, som bærer protestantismens kappe. Den protestantisme, der kom frem af de mørke tidsaldrer, var dengang ufuldstændig, ligesom det gamle Israel var det, da de drog gennem Det Røde Hav. Protestantismen havde bekendt sig til mottoet om Bibelen og Bibelen alene, men havde en ufuldstændig forståelse af Guds ord gennem århundreder med indtagelse af den romersk-katolske kirkes hedenske læresætninger (det, som er ofret til afguder). Gud havde til hensigt, at en sand protestant skulle repræsentere hele Guds ord, således som det er symboliseret ved „loven og profeterne“, de to sæt af to tavler, som repræsenterer både Guds folks gerning og Guds karakter. Den første engels værk var at frembringe et ægte protestantisk folk, som både skulle være betroet hans lov og hans profetiske ord.

„Gud har kaldet sin menighed i denne tid, ligesom Han kaldte det gamle Israel, til at stå som et lys på jorden. Ved sandhedens mægtige kløv har Han ved den første, den anden og den tredje engels budskaber skilt dem ud fra kirkerne og fra verden for at føre dem ind i en hellig nærhed til Sig selv. Han har gjort dem til betroede forvaltere af Sin lov og har overdraget dem profetiens store sandheder for denne tid. Ligesom de hellige gudsord, der blev betroet det gamle Israel, er disse en hellig tillid, som skal meddeles verden. De tre engle i Åbenbaringen 14 repræsenterer det folk, som tager imod lyset fra Guds budskaber og går ud som Hans sendebud for at lade advarslen lyde over hele jordens vide udstrækning.” Testimonies, bind 5, 455.

Den advarsel, som skal forkyndes af dem, der er blevet identificeret som betroede forvaltere af de to sæt med to tavler, er rettet imod at modtage katolicismens mærke. Denne protest er imod Ahabs og Jezebels ulovlige forhold og blev fremstillet ved Elias på Karmels bjerg. Overgivelsen af de to stentavler på Sinaj bjerg var et forbillede på overgivelsen af Habakkuks to klædetavler i historien fra 1842 til 1849. Habakkuks to tavler er symbolet på pagtsforholdet mellem Gud og Hans protestantiske folk. At forkaste disse tavler ville være det samme som det gamle Israel, der forkastede Guds lov.

Milleritterne trådte ind i det Allerhelligste og modtog sabbattens lys, men prøvelsesprocessen var endnu ikke fuldendt. Samtidig gennemgik republikanismens horn netop den samme historie. Og begge horn ville nå en milepæl i deres fælles fremmarch i 1863.

Millers Elias-budskab frembragte en gradvis renselsesproces med det tilsigtede formål at etablere det protestantiske horn, og i den identiske historie var det republikanske horn involveret i en gradvis proces af politisk udvikling. Begge horn er på det samme jorddyr, så de må bevæge sig i samklang gennem hele jorddyrets historie.

Det første profetiske kendetegn ved jorddyrets republikanske horn var handlingen at sætte Forfatningen i kraft i 1789. I 1798 (endetidens tidspunkt, da Daniels bog blev åbnet) skulle jorddyret tale for første gang som bibelprofetiens sjette rige. 1798 var begyndelsen på De Forenede Stater som bibelprofetiens sjette rige, og den tale, der fandt sted ved begyndelsen af jorddyrets

historie i 1798, skulle være et forbillede på den sidste gang, det sjette rige ville tale, og den tid fremstilles som dragens røst. Når vi betragter de love, der blev vedtaget af det republikanske horn i De Forenede Stater i 1798, bør vi forvente at se en typificering af de love, der vil blive vedtaget i forbindelse med søndagsloven, når De Forenede Stater taler som en drage. Når vi betragter de følgende fire love, så spørg dig selv, om de fire love, der blev vedtaget i 1798, bærer Alfas og Omegas profetiske signatur?

I 1798 vedtog De Forenede Stater flere betydningsfulde love, kendt som Alien and Sedition Acts. Disse love var en serie på fire love, vedtaget af den føderalistisk kontrollerede Kongres og stadfæstet ved præsident John Adams' underskrift, De Forenede Staters anden præsident og tidligere vicepræsident under George Washington.

Naturalisation Act: Denne lov udvidede opholdskravet for immigranter, der ønskede at blive amerikanske statsborgere, fra 5 til 14 år. Den havde primært til formål at begrænse indflydelsen fra nyligt ankomne immigranter, som ofte var allieret med oppositionspartiet, de demokratisk-republikanske.

Loven om fremmede venner: Denne lov bemyndigede præsidenten til i fredstid at udvise ikke-statsborgere, som blev anset for at udgøre en trussel mod De Forenede Staters sikkerhed. Den gav præsidenten beføjelse til at tilbageholde og udvise enhver ikke-statsborger, som han anså for farlig.

Loven om fjendtlige udlændinge: Denne lov gav hjemmel til pågribelse, frihedsberøvelse og udvisning af borgere fra lande, der var i krig med De Forenede Stater. Den blev vedtaget som en sikkerhedsforanstaltning under den spændte stemning i slutningen af 1790'erne.

Sedition Act: Dette er den mest kontroversielle af Alien and Sedition Acts. Den gjorde det til en strafbar handling at offentliggøre „falske, skandaløse og ondsindede“ skrifter mod regeringen eller dens embedsmænd med den hensigt at bagtale dem eller bringe dem i miskredit. Kritikere betragtede dette som et direkte angreb på ytrings- og pressefriheden.

Alien and Sedition Acts var stærkt omstridte og førte til betydelig modstand fra de demokratisk-republikanske kredse, som mente, at disse love krænkede grundlæggende forfatningsmæssige rettigheder og var rettet mod deres politiske parti. De hævdede, at lovene udgjorde et indgreb i det første forfatningstillæg, som beskytter ytrings- og pressefriheden. Disse love kom siden til at spille en rolle ved valget i 1800, da Thomas Jefferson og de demokratisk-republikanske kræfter vandt præsidentembedet og flertallet i Kongressen, hvilket førte til ophævelsen af Sedition Act.

Det demokratisk-republikanske parti mente, at disse love krænkede de grundlæggende rettigheder, som blev opretholdt af forfatningen, og de mente også, at lovene var rettet mod det modsatte politiske parti. Det er uden betydning, at disse love blev ophævet eller senere udløb; Alfa og Omega illustrerer enden ved begyndelsen. I den historiske sammenhæng, hvor disse love blev vedtaget eller "talte" sig til lov, blev det føderalistiske parti modstået af et parti kaldet demokratisk-republikanerne. Udviklingen af det demokratisk-republikanske parti frembringer til

sidst det republikanske parti. Et politisk parti, der primært blev samlet på grundlag af et standpunkt imod slaveri.

Historikerne identificerer 1863 som det nøjagtige midtpunkt i borgerkrigen, en krig, der byggede på spørgsmålet om slaveri. 1863 er også et vejmærke for de nye standardbærere for det protestantiske horn, som da forkastede den første tidsprofeti, der blev givet til Miller af engle (profetien om „syv tider“ fra Tredje Mosebog 26). Kan det være et simpelt tilfælde, at profetien om de syv tider netop er baseret på de love om slaveri, der er fremsat i det foregående kapitel af Tredje Mosebog? Den „forbandelse“, som identificeres ved „syv tider“, var løftet om, at hvis pagtens love i kapitel femogtyve blev overtrådt, ville Israel da afslutte sin historie ved at vende tilbage til det slaveri, det blev ført ud af, da det begyndte sin rejse ved Det Røde Hav.

Fra 1798 til 1863 gennemgik det politiske parti, som var det demokratisk-republikanske parti, en række udrensninger eller rystelser. Fra 1798 og fremefter, og især fra den 11. august 1840 og frem til 1863, gennemgik Miller-bevægelsen en række udrensninger og rystelser.

Det demokratisk-republikanske parti, som var et af de tidlige politiske partier i USA, blev ikke direkte omdannet til det moderne republikanske parti, sådan som det eksisterer i dag. I stedet gennemgik det over tid en række forandringer og splittelser, som i sidste ende førte til dannelsen af flere forskellige politiske partier, før det republikanske parti opstod.

Det Demokratisk-Republikanske Parti, ofte forbundet med Thomas Jefferson og James Madison, blev grundlagt i slutningen af det 18. århundrede som et svar på Det Føderalistiske Parti. De demokratisk-republikanske gik ind for en streng fortolkning af forfatningen, delstaternes rettigheder og agrariske interesser.

Imidlertid begyndte det demokratisk-republikanske parti i 1820'erne at slå revner langs regionale og ideologiske skillelinjer. Den primære splittelse fandt sted under Era of Good Feelings (1817–1825), hvor der manglede en stærk opposition til James Monroes præsidentskab. Denne periode med politisk ro bidrog til det demokratisk-republikanske partis tilbagegang. Partiet blev til sidst splittet i flere fraktioner og udviklede sig til følgende politiske grupper:

Det Demokratiske Parti: Andrew Jacksons tilhængere, som blev den syvende præsident i 1829, dannede Det Demokratiske Parti. Jacksons demokrater støttede en stærk udøvende magt, ekspansion mod vest og en bredere valgret for hvide mænd.

Det Nationale Republikanske Parti: Dette parti opstod som en reaktion på Andrew Jacksons præsidentskab og blev senere slået sammen med andre anti-jacksonske fraktioner til dannelsen af Whigpartiet. De nationale republikanere var generelt mere tilbøjelige til at støtte en stærk føderal regering og økonomisk udvikling.

Anti-Masonic Party: Dette var et kortlivet politisk parti, der opstod i 1820'erne, hovedsagelig som reaktion på bekymringer over den indflydelse, som det hemmelighedsfulde frimurerbrøderskab udøvede. Det optog nogle tidligere demokratisk-republikanere.

Whigpartiet: Dannet i 1830'erne omfattede whiggerne tidligere nationalrepublikanere, anti-frimurere og andre oppositionsgrupper. De var kendetegnet ved deres modstand mod jacksoniansk politik, støtte til en stærk føderal regering og fremme af industriel og økonomisk udvikling.

Det moderne Republikanske Parti blev grundlagt i 1850'erne som et direkte svar på de voksende regionale spændinger om slaveriet. Det tiltrak tidligere whigger, demokrater mod slaveriet, medlemmer af Free Soil-bevægelsen og andre, som modsatte sig udvidelsen af slaveriet til nye territorier. Den første republikanske præsidentkandidat, John C. Fremont, stillede op ved valget i 1856, og partiets første succesrige kandidat, Abraham Lincoln, blev valgt i 1860. Republikanske Parti opstod således adskilt fra den demokratisk-republikanske tradition og fulgte en særskilt udviklingslinje i amerikansk politisk historie.

I 1860 valgte det republikanske parti sin første præsident. Det byggede på en koalition af politiske partier, som var imod slaveriet. I 1863 „talte“ Emancipationserklæringen slaveriet ud af eksistens. I 1863 „talte“ det republikanske horn, dengang repræsenteret ved det republikanske parti, slaveriet ud af eksistens, mens det protestantiske horn ophørte med at være en bevægelse og blev til Syvendedags Adventistkirken. Milleritternes bevægelse ophørte juridisk og officielt i maj 1863, og i det år blev Moses' ed, profetien om slaveriet, forkastet. Den, som har øre, han høre.

På dette sted kan det være oplysende at give en kort oversigt over »Moses' ed«, som den betegnes af profeten Daniel.

Ja, hele Israel har overtrådt din lov og er veget bort for ikke at adlyde din røst; derfor er forbandelsen udgydt over os, og den ed, som er skrevet i Moses', Guds tjeners, lov, fordi vi har syndet imod ham. Daniel 9:11.

William Miller, som blev ledt af Gabriel og andre engle, mens han studerede Guds ord, blev først ført til de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Millers vidnesbyrd er, at han i sit studium af Bibelen begyndte i Første Mosebog, og derfor kom han tydeligvis til Tredje Mosebog længe før, han nåede de to tusind tre hundrede år i Daniels Bog kapitel otte, vers fjorten. Han benyttede udelukkende Bibelen og Crudens konkordans.

Crudens konkordans har ingen henvisninger til de hebraiske eller græske ord, som derefter blev oversat til engelsk i King James Bibelen. Miller betragtede den „sammenhæng“, hvori det afsnit, han studerede, stod, som vejledende for sin forståelse af et ord eller et skriftsted. Når det gælder hans forståelse af de „syv tider“, er det meget enkelt at se, at sammenhængen for de „syv tider“ i kapitel seksogtyve i Tredje Mosebog er kapitel femogtyve.

Kapitel femogtyve skitserer landets hvile, jubelåret og reglerne for slaveri. Reglerne i kapitel femogtyve er en del af „Moses, Guds tjeners, lov“, som frembringer en velsignelse, hvis den adlydes, og en „forbandelse“, hvis den ikke adlydes. I kapitel seksogtyve svarer forbandelsen om de „syv tider“ til to tusind fem hundrede og tyve år og fremstilles i den åbenlyse sammenhæng med reglerne om landets hvile og slaveriets principper. I kapitel seksogtyve kaldes straffen „min pagts strid“.

Da vil også jeg gå imod jer og straffe jer syv gange mere for jeres synder. Og jeg vil bringe sværd over jer, som skal hævne min pagts sag; og når I samler jer inden for jeres byer, vil jeg sende pest iblandt jer, og I skal overgives i fjendens hånd. 3 Mosebog 26:24, 25.

I sammenhængen ville den „pagt“, som Gud har en „strid“ om, være den pagt, der tidligere er citeret i kapitel femogtyve. Straffen med de syv tider kaldes Guds „pagts“ „strid“, og den „forbandelse“, der er knyttet dertil, er, at Israel ville blive „givet i deres“ fjenders hånd, og når de først var i fjendernes land, (som Daniel var), ville Israel blive deres fjenders slaver.

Da Moses nedskrev Tredje Mosebog seksogtyve, var det gamle Israel netop blevet udfriet fra Egyptens slaveri, og de principper for slaveri, som er fremstillet i kapitel femogtyve, ville medføre enten en velsignelse eller en forbandelse. Det gamle Israel praktiserede aldrig jubelårets bestemmelser, og til sidst blev både det nordlige og det sydlige rige spredt for „syv tider“ til opfyldelse af det, som Daniel kaldte „Moses' forbandelse“.

Pagtforholdet mellem Gud og Israel, som var begyndt med deres trældom i Egypten, endte med deres trældom under Assyrien og Babylon. De „syv tider“ imod det nordlige rige endte i 1798, og de „syv tider“ imod det sydlige rige endte i 1844. Udgangspunktet for de to perioder med syv tider er markeret i Esajas kapitel syv med en profeti om femogtres år, som blev forkyndt af Esajas til Judas konge Akaz i 742 f.Kr.

For Syriens hoved er Damaskus, og Damaskus' hoved er Rezin; og inden femogtresindstyve år skal Efraim blive knust, så det ikke mere er et folk. Og Efraims hoved er Samaria, og Samarias hoved er Remaljas søn. Hvis I ikke vil tro, skal I sandelig ikke blive stående. Esajas 7:8, 9.

Esajas havde angivet, at „inden for“ femogtres år fra det tidspunkt, da profetien blev fremsat i 742 f.Kr., ville det nordlige rige blive knust. Nitten år senere, i 723 f.Kr., blev det nordlige rige Israel ført i fangenskab af Assyriens konge, og seksogfyrré år senere førte Babylons konge det sydlige rige Juda i fangenskab i 677 f.Kr. Profetien om de femogtres år frembringer seks historiske vejmærker. Det første er 742 f.Kr., da forudsigelsen blev fremsat. Nitten år senere, i 723 f.Kr., blev det nordlige rige ført i fangenskab af assyrierne. Seksogfyrré år senere, i 677 f.Kr., blev det sydlige rige ført i fangenskab af babylonierne. De første to tusind fem hundrede og tyve år, som begyndte i 723 f.Kr., endte dernæst i 1798. Derpå blev de to tusind fem hundrede og tyve år, som begyndte i 677 f.Kr., fuldendt i 1844. Fra 1844 strakte forudsigelsen sig nitten år frem til 1863 for at fuldende hele den profetiske struktur, for når Alfa og Omega afmærkede nitten år for at begynde den profetiske struktur, må der være nitten år for at nå dens afslutning.

Det gamle Israel blev udfriet fra Egyptens slaveri, og ved ulydighed blev både det nordlige og det sydlige rige ført tilbage i slaveri. Profetierne overskrider den profetiske historie om det gamle, bogstavelige Israel og går over til det moderne, åndelige Israel, og derved er temaet for alle de profetiske mærkepæle slaveri.

Profetien i Esajas syv blev fremført for den onde kong Akaz af Esajas i 742 f.Kr., da en forestående borgerkrig mellem nord og syd blev identificeret. Akaz' sydlige kongerige var det bogstavelige herlige land i det gamle Israel. I 1798 begyndte det åndelige herlige land i Bibelens profeti at

herske som Bibelens profetis sjette rige. Da de syv tider over det bogstavelige herlige land endte i 1844, var der, ligesom i kong Akaz' historie, en forestående borgerkrig. I 1844 havde uroen med politiske partier, der splittedes og dannede alliancer, næsten fuldstændigt lagt sig i to klasser af politiske overbevisninger. Hvad angår slaveriet, var Demokraterne for slaveri, og Republikanerne var imod slaveri. Fra 1798 til borgerkrigens begyndelse i 1860 var processen med at udvikle to klasser af politiske partier blevet fastlagt.

Akaz repræsenterede det bogstavelige herlige land og var derfor et forbillede på det åndelige herlige land. Akaz' historie er et forbillede på den profetiske historie, hvor profetien blev forkyndt i 742 f.Kr., og er derfor et forbillede på den historie, hvor profetien sluttede. I den indledende historie havde det nordlige rige, bestående af ti stammer, løsrevet sig fra de andre to stammer i protest mod den guddommeligt etablerede regering hos de to sydlige stammer. De ti nordlige stammer havde dannet et forbund med Syrien, hvilket er et forbillede på alliancen mellem det sydlige forbund og en magt, som symbolsk repræsenteres ved Syrien.

Denne korte sammenfatning påviser, at de syv tider i Tredje Mosebog 26 er et pagtens løfte, som fastsætter enten en velsignelse for lydighed eller slaveriets „forbandelse“ for ulydighed. Det nordlige og det sydlige rige begyndte sammen som ét folk, der blev udfriet af slaveri, blot for ved deres respektive afslutninger igen at blive overgivet til slaveri.

De femogtresindstyve år ved afslutningen af disse profetier om trældom endte med det åndelige Israel i det åndelige herlige land, midt i selve centrum af en borgerkrig, hvor nord stod imod syd. Modstanderne i borgerkrigen var et rige, som dannede et forbund og rev sig løs fra den guddommeligt etablerede regering, der var beliggende i det modsatte rige.

Fra 1798 og frem til borgerkrigen blev republikanismens horn ført igennem en proces, som frembragte to klasser af politiske antagonister, der repræsenterer to sider af slaveriets spørgsmål. De proslaveriske antagonister, som søgte at fortsætte slaveriets praksis, tabte kampen.

Fra 1798 og frem til borgerkrigen blev protestantismens horn ført gennem en proces, som frembragte to klasser af religiøse antagonister, der repræsenterer to sider af slaveriets spørgsmål. De slavevenlige antagonister, som søgte at videreføre den oprindelige forståelse af profetien om slaveriet, tabte kampen.

I 1863 lykkedes det republikanismens horn at forkaste slaveriets praksis.

I 1863 lykkedes det protestantismens horn at forkaste profetien om slaveriet.

Ved at gøre dette forkastede de Millers værk, Elias for hans tid. Ved således at handle forkastede de også »Moses' ed«, grundvolden for deres tid. Moses og Elias blev da forkastet, blot for at vende tilbage den 11. september 2001.

Alfa og Omega, den vidunderlige lingvist, nedtegnede sin guddommelige signatur gennem hele tidsprofetien i „Moses' ed“, som han selv forkyndte som Palmoni, den Vidunderlige Tæller. Hvis I ikke vil tro, skal I visselig ikke blive stående fast.